

РЕШЕНИЕ

№ 24234

гр. София, 16.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в публично заседание на 28.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **3767** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Д. Г. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], бул. Ц. Б. III, 124 Б, ет.2, ап.6, чрез адв. П. Б., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-001154 от 25.02.2025г., издадена от полицейски инспектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

Жалбоподателят оспорва да е извършил нарушение и твърди, че заповедта е издадена в разрез с разпоредбите на ЗАНН и ЗДвП. По същество моли съда да отмени оспорвания акт.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР при ОПП СДВР - редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпили са писмени бележки от процесуалния му представител, в които дава становище по същество на спора и претендира разnosки.

СПП не е встъпила в процеса.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 24.02.2025г. жалбоподателят Д. Г. Д. управлявал в [населено място] по ул. М. с посока на движение от паркинга на сградата на СО „К. село“ към бул. Ц. Б. III лек автомобил А. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на А. Р.. Водачът бил спрян за проверка, при която отказал да бъде тестван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARRM-0404. На

водача бил издаден талон за медицинско изследване номер 292079, в който било посочено, че следва да се яви в срок от 45 минути от връчването му в УМБАЛ Св. А. за даване на кръвна проба. Т. бил връчен на водача в 12:20 часа. За отказа му да бъде тестван с техническо средство срещу водача бил съставен АУАН № GA 1410950/24.02.2025г. за извършено нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП.

Същият ден (24.02.2025г.) в 12:42 часа жалбоподателят се явил в УМБАЛ Св. А., където е дал кръв за изследване. В хода на съдебното производство е представен Протокол за химическо изследване на представените за изследване проби, взети от жалбоподателя Д..

Въз основа на съставения акт е издадена обжалваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-001154 от 25.02.2025г., в която изрично е посочено, че същата се издава във връзка със съставения АУАН и при идентична фактическа обстановка. С цитираната заповед на Д. Г. Д. е наложена мярка по чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“. Заповедта е връчена на 25.10.2025г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок, от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

По същество жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Това обстоятелство се установява от приетите по делото Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г., с която са определени служителите на СДВР, които могат да налагат ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а" и т. 6 от ЗДвП, Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, с която са определени структурите на МВР, които да осъществяват контрол по ЗДвП и Заповед № 513з-9399/10.09.2024г.

Актът е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, цитирана като правно основание за издаване на процесния акт, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач“ който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

Видно от представената Заповед за налагане на ПАМ /л.25/ жалбоподателят е санкциониран за това, че е отказал да бъде проверен с техническо средство Алкотест Дрегер.

Надлежащият начин и ред за установяване на употребата на алкохол у водачите на МПС е нормативно разписан в НАРЕДБА № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози действаща и към момента на установяване на процесното деяние. Съгласно чл.1, ал. 3 от същата, концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. При извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство (ал.3 от Наредбата), а при отказ от извършване на техническо средство с техническо средство установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване (чл.3а, т.1 от Наредбата).

Следователно е налице една нормативно регламентирана възможност на лицето да откаже да бъде тествано с тест, като в този случай е разписано как следва да бъде сторено това. Отказът лицето да бъде изследвано е въздигнат в административно нарушение с разпоредбата на чл. 174, ал.3 от ЗДвП, който има за цел ангажирането на административнонаказателната отговорност на лице, което отказва да бъде установено наличието на алкохол (или на наркотични вещества и техните аналози) в организма му. Според трайното разбиране на настоящия съдебен състав, нарушението е изпълнено тогава и лицето се санкционира за това, че липсва резултат от изследване за употреба на алкохол (респективно наркотични вещества), а не за избора му на метод на изследване. За да е изпълнен съставът на нарушението лицето следва да е отказало да бъде тествано и след това да не е изпълнило предписанието по съставения му от органите талон за изследване.

Принудителните административни мерки се налагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения. С оглед на каузалната връзка между нарушението и мярката, за да са налице основанията за налагане на горепосочената мярка, не е достатъчно лицето да е отказало изследване от даден вид, а въобще да не се е подложило на такова. Обратното разбиране, според настоящия състав противоречи на смисъла и целите на закона.

По делото е установено, че водачът се е явил в определеното му от органа време и е предоставил кръвна проба за изследване, видно от която в кръвта му е установено наличието на алкохол в количество 3,03 промила. Дали последното е основание за прилагане на съответната принудителна административна мярка спрямо водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на алкохол, установена по надлежащия начин е ирелевантен за делото, независимо, че двете хипотези са регламентирани в една и съща разпоредба. Предмет на съдебен контрол в настоящето производството е само заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-001154 от 25.02.2025г., като съдът следва да съобрази налице ли са посочените в същата като правно основание за нейното издаване обстоятелствата. Като фактически основания за налагането ѝ е посочен отказът на лицето да бъде тестван с техническо средство Алкотест Дрегер, което както вече бе посочено според настоящия съдебен състав не запълва материалноправните предпоставки за налагане на съответната мярка, доколкото безспорно е установено, че лицето се е подложило на изследване съобразно един от възможните предвидени в закона начини.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед за прилагане на принудителна

административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора разноски се следват на жалбоподателя, но тъй като същият не е претендирал присъждането им, то и съдът не следва да се произнася по тях.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 78 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Г. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], бул. Ц. Б. III, 124 Б, ет.2, ап.6, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-001154 от 25.02.2025г., издадена от полицейски инспектор в отдел Пътна полиция при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: